

6.5/42

Duch West Pointu

O otázkách výchovy v našich vojenských i civilních školách se mnoho debatovalo již u nás. Nyní, kdy jsme měli příležitost poznat aspoň částečně systém škol, jmenovitě vojenských, ve Francii a v Anglii, tato otázka byla často v soukromých debatách i v různých člancích rozšiřena. Tento článek o vojenské akademii Spojených Států Severoamerických ve West Point je překlad z amerického časopisu „LIFE“ z června tohoto roku, z čísla, jež je věnováno americké armádě. Nezapomeňte, že tento článek byl psán pro populární časopis, ne pro odborné dílo. Autor — novinář, zřejmě nevoják. Tím si vysvětlíme některé věty či výrazy, jež by pod přísným drobnohledem vojenské terminologie neobstály.

Z celého článku však jasně vane duch West Point — chlouby armády Spojených Států, která, jak i autor na konci článku ukazuje a poslední události potvrzují, je připravena postavit se po náš bok.

Episkopální chrám West Pointu, v němž při mši je sborem vyřízený prapor mladých mužů v šedomodré uniformě s bílými opasky, je duchovní svatyní vojenské moci Spojených Států Severoamerických. Zde je nepochybně vnější a viditelná známka duše armády Spojených Států. Každou neděli dopoledne 1.800 mladých američanů z vojenské akademie Spojených Států ve West Point zasvěcuje se pod válečnými prapory třem věcem: „Povinnost, Čest, Vlast“ — „Duty, Honor, Country“.

To jsou tvrdá, nesmlouvavá a málo pohodlná slova. Neslibují měkký život, snadné radosti a klidné stáří. Snad jednoho dne, někde v cizích krajích, tato slova způsobí, že tito mladí muži půjdou vstříc smrti i tehdy, když každý nerv jejich pudu po zachování zavolá, aby šli domů a zalezli pod postele. Neboť není osudem těchto mladých mužů, aby vyrostli v občany, ale aby se stali vojáky.

West Point je páté armády Spojených Států přes to, že z 90.000 amerických důstojníků, kteří jsou nyní ve službě, pouze 7.000 je absolventů West Pointu. Ostatní, kteří se včlenili do armády během Španělsko-americké a během První světové války, přinesli do armády veliké dary všeho amerického lidu. West Point dává svůj standart techniky, loyality a správného vedení stejně přímý a přesný jako Hoke-ovy měřicí bloky v to-

várně na obráběcí stroje. Jiní důstojníci snad někdy mohou ustoupiti, jak jim káže rozum, ale absolvent West Pointu snaží se vždy co nejpřesněji vyplnit to, co je mu řečeno, i když on i jeho oddíl by byli vyhlazeni. Někteří důstojníci snad někdy trochu zalhou nebo podvedou někoho, ale celá armáda ví, že absolvent West Pointu je stejně dobrý, jako jeho slovo, bez alibi a bez výhrad.

Překvapující jsou slova v Kadetových modlitbách, jež jsou recitována celým sborem každou neděli dopoledne: „Zpevní a zvětší náš obdiv pro čestné jednání a čisté myšlení a nedopustí, aby naše nenávisť k pokrytectví a záminkám se někdy oslabila. . . Nechť se naučíme voliti vždy právo, byť bylo sebe tvrdší. . . Naplní nás odvahou, jež nezná strachu, když pravda a právo jsou dány v sázku. Chraň nás proti prostoděkosti a neúčtí“. Je pravda, že 1.800 mladých mužů z West Point je nejzásadovějším tělesem mužů na světě. Mají systém kadetní cti, starý 124 roky, která má jen jedno pravidlo: žádný kadet nesmí spáchat jakýkoli úmyslně nečestný čin. Pro jakýkoli, nezáleží na tom, jak obyčejný přestupek tohoto všeobshujícího kodu, je kadet bez milosti krátce vyloučen. Není výjimka.

Způsob výchovy, jež vytváří takové muže, není naprosto pohodlný. Nesnesl ji žádný slaboch. Je zřejmé, že výsledkem tohoto života je nepovídaný, sebeovládající mladý muž, hodně sebevědomý, ale vždy smířlivý vůči druhým; je však nakloněn lidem činu a úspěchu. West Point produkuje ten druh nesnášenlivosti k omylům, jež je prvotním zákonem armády, jež chce zvítězit.

Jest ještě něco více, než to vše v absolventu z West Pointu. Anglie, Francie, Německo, Rusko, Itálie, Španělsko i Japonsko neudrží jedině vojenské školy, jež by dominovala v jejich armádě. Obvykle cvičí aristokratickou mládež v různých školách. Ale hoši z West Point pocházejí téměř výlučně ze středních amerických rodin, poněvcole z malých měst a farem. Silně jsou promísleni syny vojenských rodin. Jejich otcové mají průměrně pod 2.500 dolarů ročně. Absolvent West Pointu nesympatizuje s žádnou stranou nebo třídou. Absolventi jsou dokonce ještě méně politicky smýšlející, než německá armáda (?). Téměř všichni dodržují nepsaný zákon nevoliti při volbách. Jsou přísně „West Point-čané“ a Američané, nic jiného.

5/42
To však nevyvolává žádných odpůrců mezi ostatními příslušníky armády. Mnozí důstojníci otevřeně řeknou, že byli by rádi šli do West Pointu. A není to nijak nesnadné pro příslušníky armády, aby si oblíbili absolventa West Pointu. Zřídka kdy se mezi nimi najde člověk příliš náročný, nafoukaný, chvastoun nebo násilník a všeobecně znají svoji práci. Tato práce obsahuje také umění vyjít s občanskými důstojníky a s občanskou armádou. Nikomu nemůže uniknout skutečnost, že absolvent West Pointu nežije pro sebe, ale proto, aby sloužil své vlasti a své armádě.

V minulém roce kadeti pod velením schopného brigádního generála (Brigadier General) Eichelbergera, sledovali horlivě tažení vojsk v Evropě i v Africe. Studují aerodynamiku, větrné tunely, letecké fotografie a jejich skládání, balistiku, bomby, zaměřování i motory. Střílejí z protiletadlových děl, stejně jako z protitankových a z děl pobřežních baterií.

Po vyřazení, když obdrží důstojnickou hodnost (commission) a dekret B.S., mnozí jsou obvykle určeni do technických škol, jako M.I.T. nebo do škol pro důstojníky štábu, pro další vyšší školení. I když má West Point v době nynějšího nebezpečí více důstojníků, není ochoten zkrátit svůj čtyřletý běh základního inženýrství. Předvídá velitelé vědí, že takové zkrácení výchovy by armáda pocítila ode dneška za 20 let. Důstojníci z West Pointu jsou speciální produkt, speciálně cvičený, aby proslávl celou armádu

duchem West Pointu. Kdyby snad zanikl West Point, zanikne i armáda.

Umístění West Pointu je romantické, stejně jeho uniformy jsou kouzelné jako za dávná. Zmizel však starý způsob přesného pořadového výcviku (close-order precision drill), rota v čelním tvaru a četné přehlídky s vyleštěnými mosaznými součástkami výstroje, zářícími v zapadajícím slunci a s třícími bílými chocholy, mizejícími v pravidelném pochodu gardy. Před dvěma roky West Point přijal moderní způsob pořadového výcviku, jak se provádí u armády. Dnes jedině do jídelny a na mši jdou v semknutých tvarech. Tento zřejmě modernisovaný West Point přeměňuje se tak ze starého ducha 18-tého století do ducha dneška.

A ani o válce kadeti nesmyšlí romanticky. Jsou pouze romantičtí ve Spojených Státech, ve své službě a ve své osobní cti. Mají prosté způsoby, což je nejvšeobecnější charakteristika amerického občana. Mají je však vycvičeny do patřičného stupně odhodlání a činnosti. nevyrovnatelného na celém světě. Pozorují vítězny rozmach německé armády jako protivník, jenž ví, že se může dát do boje s nejznámějším championem světa. Nejlepší absolventi West Pointu byli jádrem armády, jež před 23 roky vtrhla do Evropy a potřela největší evropskou armádu, již kdy kdo do toho času viděl. Nebude to snadné, učinit tak znovu. Ale dnes West Point se chvěje klidným odhodláním, udělat to opět, až hodina udeří.

Přehled tisku

„Proces v Řiomu“.

Měsíčník „La France Libre“ z dubna 1942. v článku „Výzva Hitlerovi“, pojednává o procesu v Řiomu, který autor označuje jako počátek nového údobí v historii Francie po uzavření příměří. Dne 10. února 1942 v Řiomu Francouzi, nejen obžalování, ale všichni přítomní, nehlédě na jejich postavení, odepřeli podrobiti se německé vůli a rovněž odmítli vzít v úvahu tvrzení o odpovědnosti Francie za válku. Odmítnutí bylo všeobecné a odpor tak důrazný, že v důsledku toho Hitler ve své poslední řeči znovu zaútočil na Francii. Celý svět pochopil význam této události.

Tento proces, který měl podle německých úmyslů prokázat vinu Francie a podle úmyslů vládců ve Vichy vinu Republiky, ve skutečnosti dal obrácením demokracie poprvé po řadě měsíců možnost, veřejně promluvit a obvinít Německo a jeho spolupracovníky. Z obžalovaných stali se žalobci. Němci, zklamání a zuřiví, požádali vládu ve Vichy, aby zamezila tyto veřejné debaty, od nichž očekávali, že Francie bude odsouzena Francouzi, ale které

ve skutečnosti jsou svědectvím věrnosti Francouzů k Francii.

Tisk, placený nepřitelem, který proces předem vítal a označoval jej jako největší v historii, změnil v důsledek toho své stanovisko a v několika dnech význam procesu znehodnotil tak, že jej označil jako demokratickou frašku.

Již od prvních dne zasedání byli nestranní pozorovatelé překvapeni a uspokojeni dvěma okolnostmi, a to jednak úsilím soudu, aby proces s obžalovanými, jejichž jednání bylo již předem odsouzeno hlavou státu, byl veden s největší vážností a důstojností, jednak okolností, že v obžalovacím spisu bylo znění „odpovědnost za válku“ nahrazeno zněním „odpovědnost za porážku“.

Tyto dvě věci postačily, aby byl změněn celý význam procesu. Měly za následek, že římský proces se stal svědectvím francouzského odporu. Proti způsobům totalitním byly postaveny národní tradice. Zdůrazňováním nedostatků ve francouz-